

Scénář k rozhlasové reportáži – Divadlo Lampion

1. vstup:

Pan Jiří Wohanka, divadelní i filmový herec se narodil po druhé světové válce. Ve vzduchu visela předzvěst komunistického puče. V roce 1948 měli jeho rodiče možnost odcestovat spolu s ním do zahraničí.

Pamětník:

„V té době, kdy jsme měli odcestovat, mi byly dva roky a máma tenkrát řekla, že kvůli blbejm komunistům, který tady nebudou víc než dva roky, nikam odcházet nebude. Takže se sekla, my jsme tady zůstali a komouši tady byli 42 let.“

2. vstup:

V padesátých letech na gymnáziu Jiří založil spolu se spolužáky Studio hudebně-filmově-divadelní – Stuhufidi – a dostal se do prvního kontaktu s divadlem i filmem. V šedesátých letech získal svou první malou roli ve filmu Starci na chmelu.

Pamětník:

„Tam jsem řekl svoji první profesionální větu panu Kemrovi. Pan Kemr, předseda družstva, do mě šťouchnul a já jsem říkal: Co je, vole?“

3. vstup:

Později se Jiří přihlásil na DAMU a po ukončení studia v roce 1972 získal angažmá v Divadle Jaroslava Průchy na Kladně. Společně s Otakarem Brouskem mladším vytvořili slavné duo ve hře Voskovce a Wericha Kat a blázen. Po 17 letech v angažmá přišel listopad 1989 a Jiří se stal předsedou stávkového výboru na Kladně. Vystoupil před publikem na Kladně i v Mladé Boleslavi, aby oznámil, že se kladenské divadlo připojuje ke stávce.

Pamětník:

„Už v tom okamžiku na nás řvali a někteří tleskali a do toho jejich řvaní začal Honza Civič zpívat Kde domov můj, ale operním hlasem. Většina lidí vstala, ale ti milicionáři ostentativně seděli.“

4. vstup:

Pár dní poté telefonoval Jiřímu Alexandr Vondra, spoluzakladatel Občanského fóra, s návrhem na podporu Václava Havla coby prezidentského kandidáta. Na Národní shromáždění totiž mohla zapůsobit podpora dělnického města jako je Kladno. Stávkový výbor dostal za úkol zorganizovat návštěvu Václava

Havla na Kladně a Jiřímu se tehdy podařil husarský koutek. Václav Havel promluvil z balkónu kladenské radnice.

Pamětník:

„Nahoru šel jenom John Bok, ten mu dělal osobního poradce, a pak jsem tam byl já a ještě ty zástupci horníků a hutníků. Tak jsem řekl: „Pojďme teď vzpomenout na všechny, kteří se toho nedožili.“ V lednu 1990 jsem dostal pozvánku od pana prezidenta na nějaké setkání v Divadle Na zábradlí. No a já jsem řekl: „Promiňte, pane prezidente, vy se asi na mě nebudete pamatovat. A on řekl, co blbneš, co bych si nepamatoval! Olgo, to je Wohanka, s tím jsme na Kladně dělali revoluci!“

5. vstup:

Jiří zasvětil divadlu celý svůj život, v roce 1996 spoluzakládal Divadlo v Dlouhé. Během života se věnoval i své další vášni – létání. Zůstal nesmírně aktivním člověkem, plným energie.

Pamětník:

„Věk je relativní. Pravda je, že od té doby, co mi začali umírat kamarádi, jsem si najednou ten deadline začal uvědomovat. Protože si řeknete, že před 10 lety, z mého pohledu je to chvílička, když ale tu chvíličku přidám teď ke svému životu, tak si říkám, to už tady asi nebudu nebo tady budu a co bude? To je běh života. Je to strašně rychlý.“